

Publicerad 2024-04-29 19:01 av Kosmopoliten

Mot väggen.

Den sena timmen

En man går mot stan,
en slapp bris som luktar jord
och trädens råa grönska blåser i ryggen.
Han bär tyngden av sin passion
som om ingenting var över,
som om kvinnan,
nu hopkrupen i sängen bredvid sin älskare,
fortfarande brydde sig om honom.
Hon är vaken och stirrar på ljusåren
instängd bakom glastrutorna.
Han står under hennes fönster
och ropar hennes namn;
han ringer henne hela natten
men det gör ingen skillnad.
Det kommer att hända igen,
han kommer tillbaka dit hon än är.
Återigen kommer han att stå utanför och inbilla sig
att hennes ögon skall öppnas i mörkret
och se henne stiga upp mot fönstret och titta ner.
Återigen kommer hon att ligga vaken bredvid sin älskare
och höra rösten från någonstans i mörkret.
Återigen den sena timmen, månen och stjärnorna,
nattens sår som läker utan ljud,
återigen den lysande morgonvinden
som kommer före sol.
Och slutligen, utan förvarning eller önskan,
den ensamma och hjälplöst bittra änden.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kosmopoliten med Poeter.se id #232518 innehar upphovsrätten